

JAKO MILOVANÉ BOŽÍ DÍTĚ

Právě dočítám známý Kafkův Proces. Je to kniha neradostná. Doposud úspěšnému a ambicióznímu úředníkovi Josefovi K. je oznámeno, že je proti němu veden jakýsi proces. Hlavní hrdina neví, z čeho je obžalován, kdo ho soudí, čím může být ospravedlněn... Celá kniha postupně ličí absurdní a bezvýchodný děj: ať obžalovaný udělá cokoli, ať hledá pomoc kdekoliv, zamotává se stále víc do chmurného vědomí, jak je jeho snažení zbytečné a jak je proti neviditelnému žalobci bezmocný.

Na konci knihy si pro něj přicházejí dva muži. Josef K. stále neví, čím se provinil (i když v průběhu knihy si prochází celý svůj život – chce sepsat „podání“, ve kterém by se ospravedlnil ze všeho špatného, čeho se snad v životě mohl dopustit...). Nikdo mu nic nevyšvětluje, nikdo mu nedává ani tuto šan-

ci se ospravedlnit. Josef K. je těmito muži kdesi za městem utracen. „Jako pes“ – tato myšlenka ho mučivě provází na samém konci života...

Nebýt Krista, osud náš i osud celého lidstva by se velmi podobal bezvýchodnému postavení Josefa K. Proces, který proti nám rozpoutalo zlo a náš vlast-

ní hřích (i zákon, jenž nás z hříchu usvědčuje), by byl pro nás bez Ježíše beznadějně ztracený. „Já ubohý člověk! Kdo mě vysvobodí...?“ nařiká Pavel v listu do Říma. A dodává: „Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho!“

My můžeme – díky Ježíšově smrti a vzkříšení – dospět k úplně jinému vyústění svého života než Josef K.: „Jako milované Boží dítě.“

Jsme milované Boží děti. Tato jistota naší víry byla draze a definitivně zaplácena drahocennou krví Krista, neposkvrněného Božího Beránka. Ať nás tato jistota provází naším životem. Ať se o tuto jistotu dokážeme opřít, až jednou budeme z tohoto života odcházet.

Přeji vám požehnané Velikonoce.

o. Petr

Můj Pane a můj Bože, před Tebou klečím

Ignác Klug

Věřím, že jsi opravdu vstal z mrtvých.
Věřím, že můj život není cestou do noci,
ale vstupem do dne.
Věřím, že můj kříž mi byl dán jako strom,
na němž zrají moje nejlepší, moje věčné plody!
Věřím, že moje vina, moje tak velká vina
mi může být odpuštěna
pro Tvoje velikonoční zaslíbení!
Věřím, že také moje tělo vstane z mrtvých,
že vstane k věčnému životu.
Věřím, že znovu obejmou vychladlé ruce,
které mi byly zaživa drahé.
Věřím, že znovu spatřím zářící oči,
které se pro mě zavřely v smrti.
Věřím, že společně s milými rty, které zpečetila smrt,
budu zpívat Tvoji věčnou chválu.
Pane, dej mi klidnou odvahu, abych věřil,
putoval a bojoval - a nech mě přijít k Tobě!

RADOST, POKOJ A ODVAHA KE KONÁNÍ DOBRA JSOU OVOCEM ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ.

Radostné a požehnané velikonoční svátky přejí členové redakční rady Cesty

PROŽILI JSME

NEMÁME SE LETOS ČEHO BÁT

Dobry je Hospodin k tem, kdo v Neho slozi svoji naději.

Bůh má připravena pro své stvoření mnohá požehnání. On dává slunci, aby svítilo na spravedlivé i nespravedlivé, dává prospívat i zlým, aby je snad Boží dobrota přivedla k pokání.

Každé nové ráno nám připomíná Boží věrnost. A pro nás věřící všechno, úplně všechno bude mít známku Boží dobroty a milosti

Pán Bůh zná všechno – každou zkoušku, každou těžkost, každou krizi v tomto roce. Nic Jej nepřekvapí. Žádný převrat, ani revoluce, ani

nebezpečí, které hrozí míru na zemi, nezmění Jeho plány pro tuto křehkou, rozervanou planetu. Jeho jízdni řád je na minutu přesný a On drží vládu pevně ve svých rukou. Jak je to pro nás uklidňující, když s tímto vědomím můžeme začít nový rok! A k tomu nám má pomoci Boží slovo, které jsme měli možnost vyprosít si na začátku roku. Snažme se je naučit nazpaměť. Opakujme si ho několikrát denně a důvěřujme Bohu. V polovině roku budeme přesvědčeni, že se skutečně nemáme čeho obávat.

Boží slovo provází nejen každého z nás jednotlivě, ale provází i celou naši farnost.

A zde je slovo pro farnost, které jsme si společně při adoraci vyprosili:

VEZMĚTE NA SEBE MÉ JHO A UČTE SE ODE MNE, NEBOŤ JSEM TICHÝ A POKORNÉHO SRDCE; A NALEZNETE ODPOČINUTÍ SVÝM DUŠÍM. (Mt 11,29)

Miroslava Červenková

OHLÉDNUTÍ ZA PŘEDNÁŠKOU O PRAVOSLAVÍ A JEHO TRADICÍCH

Dne 17. ledna 2009 vpředvečer začátku týdne modlíteb za jednotu křesťanů k nám zavítal pravoslavný kněz Serafim Tomeček z Mutěnic. Ten se nám v krátkosti snažil přiblížit život věřících pravoslavné církve a podat základní informace o jejich zvycích, povinnostech i rozdílech oproti církvi římskokatolické. Z jeho přednášky vybírám alespoň několik nejzajímavějších postřehů.

Všeobecně můžeme říci, že si tyto dvě církve stojí nejbliže. Obě vycházejí ze stejných základů a mají stejné vyznání víry. K rozkolu církve došlo v roce 1054 a jeho podstata spočívá v pohledu na postavení a uznání autority římského biskupa - papeže. Samozřejmě k rozdělení nedošlo ze dne na den, ale rozkol vznikl postupně. Mimo jiné k němu přispěly nepřesné překlady Písma z řečtiny do latiny a pak rozdílné výklady určitých pasáží. I když jsou v současnosti velké snahy o sjednocení křesťanských církví, v některých oblastech věrouky se nedaří cíle dosáhnout. „Proto se snažíme o sjednocení „alespoň“ „Proto se snažíme o sjednocení „alespoň“ v lásce ke Kristu“, říká o. Serafim.

Slavení mše svaté:

V pravoslaví se používají 3 druhy liturgie:

- 1/ podle sv. Jana Zlatoústého
  - 2/ podle sv. Basila Velikého
  - 3/ podle římského papeže Řehoře Velikého
- pouze před Velikonocemi

Mše svatá je sloužena jmenovitě za všechny přítomné a další lidi, jejichž jména jsou knězi oznámena přede mši svatou. Každé jméno je vysloveno a za každé toto jméno je vložen kousek nekvašeného chleba do misky. Jen zřídka jsou slouženy mše za zemřelé. Většinou tomu bývá při výročích. I svíčky, které najdete hořet před ikonami, jsou zapalovány za živé osoby.

Pravoslavné chrámy

Také chrámy vypadají jinak, než jak je známe my. Chrámová loď bývá rozdělena na část, ve které se nachází svatostánek. Sem smí vstoupit pouze vysvěcené osoby. Další část je určena pro věřící. Od oltáře a svatostánku ji odděluje tzv. ikonostas. Kněz slouží mši svatou zády k lidu. Je to z toho důvodu, že ne člověk (v tomto případě

kněz) je důležitý, ale Bůh a k němu mají věřící směřovat svou mysl a modlitby.

V pravoslaví se také setkáváme s větší obřadností jak roucha, tak obřadních předmětů jako jsou misky, kalichy, příkrývky a jiné. Tento „přepych“ je také často předmětem výtek, ale pravoslavní se hájí tím, že toto vše vzniklo dlouhodobým vývojem a jediné z praktického hlediska.

Celibát - ano či ne?

Jedním z podstatných rozdílů oproti katolické církvi je to, že kněz se může ženit. Ale o tom, jestli se kněz ožení či ne, se musí kandidát rozhodnout již před svěcením a pak je toto rozhodnutí závazné. Ženě kněze se říká „mátuška“. I ona má pak své povinnosti – mezi jednu z nejnáročnějších patří vedení chóru. Zpěv má v této liturgii totiž velký význam, přičemž hudební nástroje nebývají využívány.

Svatosti

Další zajímavostí je udělování svatosti křtu a biřmování. Osmý den po narození se dítěti uděluje jméno – tímto vstupuje dítě do církve. Již čtyřicátý den po narození je dítě uvedeno do chrámu, je pokřtěno a v co nejkratší době přijímá také svátost biřmování a přistupuje k prvnímu sv. přijímání. Přijímá se na lžičce, a to víno, tedy krev Kristovu. Hned, jak je dítě schopno polykat, přijímá i Tělo Kristovo. K první svaté zpovědi děti přicházejí většinou kolem šestého roku věku.

Při této besedě jsme se dověděli ještě spoustu dalších zajímavostí o ikonách, zážitcích z cest otce Serafima, o útisku bratří a sester v době komunismu. Kdybych měla napsat vše, co mě zaujalo, vydalo by to na celou Cestu. Sám otec Serafim prohlásil, že to, co nám během přednášky může říci, bude jen jakýsi nápojový lístek, ze kterého bychom si měli vybrat konkrétní téma. Například jen o ikonách a ikonopiscích by dokázal mluvit dvě hodiny. A to mu věřím, protože během společně strávených dvou hodin nám toho řekl tolik (co do informací a rychlosti

jerej Serafím a mátuška Daniela s vladykou Simonem

mluveného slova), na co by někdo jiný potřeboval dvakrát tolik času. A to nám ještě v průběhu popisování stačil promítat snímky z cest po Řecku, Bulharsku, Makedonii a Slovensku. Věřím, že všichni, kteří přijali pozvání k této přednášce (asi 30 osob) byli spokojeni stejně jako já a že tato spokojenost byla oboustranná.

Hana Maděryčová

Milí farníci,

dovolte, abychom vás touto cestou pozvali k účasti na biblických hodinách, které se konávají ve farní učebně v sobotu nebo neděli, podle oznámení o. Petra. Díky nim můžeme lépe porozumět Písmu, seznámit se blíže s dobou, ve které žili první křesťané nebo zde dostanete odpověď na vaše případné otázky.

Všichni jste srdečně zváni.

DOVOLENÁ V DOLOMITECH

V sobotu 21. února v brzkých ranních hodinách vyrazila asi padesátičlenná skupina farníků na zimní dovolenou do italských Dolomit. Po klidné cestě jsme dorazili na místo kolem 4. hodiny odpolední a byli jsme tak jako loni ubytováni v pastoračním domě Velehrad, odkud jsme téměř každý den vyráželi do lyžařských středisek.

O tom, že dovolená byla opravdu požehnaná, svědčí celotýdenní nádherné slunečné počasí, které je pro lyžování přímo ideální a samotní lyžaři o něm jen často sní. Popeleční středu jsme využili jako odpočinkový den. Dopoledne ji mnozí prožili na běžkách, volnou zábavou a nebo potřebným spánkem, odpoledne nás občerstvilo koupání v termálním bazénu.

Každý den jsme rovněž měli příležitost ke mši svaté i adoraci. Po tři večery jsme naslouchali velmi zajímavým přednáškám pana doktora Josefa Zemana z Brna. Hovořil zejména o manželských vztazích a problémech týkajících se rodiny. Nechyběla ani diskuze, ve které jsme se mohli ptát na cokoli, co nás zajímalo. S únavou, ale i s úsměvem na tváři, jsme se všichni v pořádku vrátili večer 28. února.

Velké poděkování patří paní kuchařce Růženě Jordánové, která se postarala o výborné jídlo. Za klidný, avšak aktivní týden naplněný sportem a duchovní posilou děkujeme o. Petrovi a především našemu Hospodinu, který nás všechny provázel svou ochranou.

Michaela Esterková

MLADÍ Z JEUNESSE – LUMIÈRE U NÁS

Jeunesse – Lumière (česky mladí – světlo) je mezinárodní evangelizační škola na jihu Francie, ve které po dobu 9 měsíců pobývá asi 30 mladých lidí z různých zemí světa. Letos je mezi nimi i naše farnice Lucie Cvanová. V rámci školních misí přijela 12. března skupina mladých lidí i s Lucií do naší farnosti. Napřed se nám všichni představili. Lucka nám pak krátce řekla o škole toto:

Jeunesse Lumière je škola, kde mají mladí lidé možnost zastavit se, srovnat si svůj život, hodnoty, lépe poznat sami sebe i svou křesťanskou víru a také o této víře mluvit s druhými. Je to tzv. „škola života ve víře“. Stojí na čtyřech základních pilířích:

- 1) modlitba – je rozdělená průběžně do celého dne – osobní i společná trvá celkem asi 3 hodiny denně
- 2) formace – jedná se o přednášky hlavně z teologie, víry, bioetiky – celkem asi 14 hodin týdně
- 3) misie – za celý školní rok jsou třikrát, z toho mimo Francii navštíví letos Litvu, Polsko a Českou republiku
- 4) komunitní život s jeho pravidly:
  - a) celibát lásky – to znamená, že se po celou dobu pobytu nebudou tvořit páry ani žádné skupiny lidí; je důležité, aby spolu komunikovali všichni
  - b) odpuštění – pokud se

stane něco nesprávného, je důležité si to ten den večer říct a vzájemně si odpustit

- c) žít pozitivní pohled – učíme se na druhých vidět to dobré
- d) společné večery – jejich součástí je povídání, hraní společenských her, také každý dostane příležitost představit zemi, ze které pochází

Po tomto představení školy následovala svědectví, o které se s námi podělili Gaston ze Rwandy a Matylda z Francie. Gastonův pohnutý životní příběh najdete v rubrice Svědectví.

Božena Bílíková

MLADÍ Z J. L. VE ŠKOLE

V pátek dne 13.3. 2009 navštívili naši školu mladí „misionáři“ z komunity ve Francii. Přednáška se konala v učebně náboženství a byla určena pro žáky 8. a 9. tříd.

Hned po příchodu do učebny jsme dostali zpěvníčky s kytarovými písničkami, které byly jak české, tak i francouzské. Všichni se nám na úvod pěkně česky představili a seznámili nás s programem.

Zpívali jsme písničky, dověděli jsme se mnoho zajímavých informací o jejich životě v komunitě i o životě před tím, než tam vstoupili. Také jsme se mohli ptát na věci, které nás zajímaly (padly i takové otázky jako například, kdo učil hrát Oliviera na kytaru ☺).

Po vyučování jsme my holky z 9. tříd pozvaly naše kamarády na turnaj ve volejbale. Udělali jsem smíšená družstva a užili jsme si spoustu legrace.

Na závěr bych chtěla za všechny osmáky i deváčky poděkovat všem, kdo se na přednášce podíleli a také Lucce Cvanové a o. Petrovi, kteří nám pomohli překonat jazykovou bariéru ☺.

Za osmáky a deváčky
Kateřina Štohandlová

AFGHANISTÁN

Afganistán je asijská země. Se svými zážitky z této země se s námi podělil 20. března o. Martin Vařeka, který tam jako vojenský kaplan pobýval s vojáky ze 43. výsadkového praporu z Chrudimi na vojenské základně ve městě Feyzabad v provincii Badachšán (6. kontingent Armády České republiky v misi ISAF PRT) spolu s Němci a Dány.

Afganistán tvoří převážně hory, které jsou běžně vysoké 2 - 3 tisíce metrů nad mořem, nejvyšší pak dosahují 7 tisíc metrů nad mořem. Pouze jih země tvoří poušť. Není tam žádná infrastruktura, žádné silnice, jen polní cesty různě vykopané ve skalách. Podnebí je suché. V létě je až +45°C, v zimě až -20°C. Během tří zimních měsíců padá sníh a jakmile roztaje, je nutné všechno zasadit, protože po zbytek roku už vůbec neprší a v červnu je všechno suché. Rostliny pak už rostou jen kolem řek nebo zavlažovacích kanálů, které také slouží jako zásobárny vody. Neexistuje ani žádná mechanizace. Jsou tam pouze auta a dospívající děti dostávají od rodičů osla (osel mimochodem unese víc, než sám váží). Průmysl zde žádný není. Nerostné bohatství tu sice je, ale netěží se. Afghanci se žijí zemědělstvím. K obdělávání polí na horských svazích používají volské spřežení s dřevěným pluhem, motyku a srp. Nic jiného není dostupné. Pěstují hlavně obilí a zeleninu. Neoficiálně pak mák na výrobu opia a následně heroinu. Dále se žijí pastevečtívím ovcí, díky nim mají mléko a výjimečně maso.

Ve vesnicích stojí hliněné chalupy, jen některé jsou postave-

né z cihel. Nemají elektrinu, žádný nábytek. Podlahu tvoří jen udusaná hlína a uprostřed místnosti je pec na chleba. Je to vlastně jáma v zemi. V ní se zapálí oheň a až je pec dostatečně horká, uhlíky se vyhrabou a na horké stěny se nalepí placky, které se takto upečou. Protože není dřevo, topí se zvířecím trusem, který se smíchá se slámou a pak usuší. Bohatší vesničané mají na zemi koberec.

Historie Afghaništanu je velmi složitá. Původně patřil k Perské říši, a tak i když se dnes píše arabsky, jazyk má stále perské dialekty. Všichni obyvatelé jsou dnes muslimové. Ve 20. století se o vládu v této zemi přetahovala Velká Británie a bývalý Sovětský svaz. Po II. světové válce se Afghaništan stal komunistickou zemí. Podobně jako u nás došlo k sovětské okupaci, ale zde Sověti tvrdě narazili na víru

a na místní tradice. To je to jediné, čím se Afghanci řídí. A to i přesto, že Sověti investovali do škol a snažili se budovat průmysl. Po jejich odchodu, v 80. letech minulého století, vypukla velmi tvrdá občanská válka. Vzniklo hnutí Taliban – původně to bylo hnutí studentů náboženských škol, kteří si říkali hledači pravdy. Toto hnutí bylo původně vítáno, zavedlo totiž pořádek, i když velmi tvrdým způsobem - ukradneš něco, useknou ti ruku.

Afghanci dbají velmi na rodinu. Ta je pro ně víc než zákon. Jestliže někdo ublíží někomu z jejich rodiny, tak se ostatní obyvatelé jsou dnes muslimové. Ve 20. století se o vládu v této zemi přetahovala Velká Británie a bývalý Sovětský svaz. Po II. světové válce se Afghaništan stal komunistickou zemí. Podobně jako u nás došlo k sovětské okupaci, ale zde Sověti tvrdě narazili na víru a na místní tradice. To je to jediné, čím se Afghanci řídí. A to i přesto, že Sověti investovali do škol a snažili se budovat průmysl. Po jejich odchodu, v 80. letech minulého století, vypukla velmi tvrdá občanská válka. Vzniklo hnutí Taliban – původně to bylo hnutí studentů náboženských škol, kteří si říkali hledači pravdy. Toto hnutí bylo původně vítáno, zavedlo totiž pořádek, i když velmi tvrdým způsobem - ukradneš něco, useknou ti ruku.

někdo stane velitelem policie, všichni policisté jsou pak v daném místě z jeho rodiny. Pokud by tak neudělali, v očích Afghanců by jednali divně.

Spojenečtí vojáci v Afghaništanu jsou od té doby, kdy byl proveden útok na „dvojčata“ ve Spojených státech. Je obava, že kdyby se stáhli, opět začne velmi krutá občanská válka.

Čeští vojáci ve Feyzabadu mají za úkol hlavně dohlížet na pořádek, na který policie nestačí. To, co u nás zvládnou policisté ve dvou, tam musí chodit patrola o 25 vojácích. Dalším jejich úkolem je rozdělovat humanitární pomoc z Česka. Jde o rozdělení školních pomůcek, dek, jídla do sirotčinců apod. Také určují, na co se vynaloží peníze. Za ty, které tam o. Martin přivezl, byl postaven most, sociální zařízení, vyrobeny školní lavice, vodovod (vodovodní potrubí z hor vyvedené na určité místo ve vesnici). Část této pomoci byla i ze sbírky z naší farnosti.

Za důležité o. Martin považuje právě vzdělání! Děti končí školní docházku většinou 6. třídou. Od malička musí pracovat, především pasou ovce a od 12 let pracují již jako dospělí. Ve škole se učí psát, číst, počítat a zpaměti citovat Korán. Učiliště nejsou. Pokud se chtějí učit řemeslu, musí začít pracovat v nějaké dílně. Středních škol je málo, vysoké školy asi tři. Ty jsou ale už jen pro bohaté. Ve školách

je velká kázeň, když děti zlobí, dostanou klackem. Fyzické tresty jsou naprosto běžné. Kluci jsou vychováni k tomu, že jsou „páni“. Děvčata se od puberty musí zahalovat do tzv. „burky“.

Ženy nesmí mluvit do veřejných věcí a nesmí mluvit ani s žádným mužem, který není z rodiny nebo není jejich manželem. Takže pokud je potřeba udělat nákup, jde žena nakupovat se svým manželem. Ten podle pokynů, které mu ona šeptá, jedná s prodávčem. Komunikace ženy s cizím mužem se tvrdě trestá. Čest rodiny je dokonce víc než život. Muž vidí odhalený obličej své ženy poprvé den před svatbou. Muži se žení, když mají 30 a více let – musí našetřit na věno za svou budoucí ženu. Ženy se vdávají mezi 17. a 18. rokem života. Žena se stará o domácnost a děti – počet dětí je maximální, jaký je možný – dokud je žena schopna rodit. Muž pracuje na poli. Jeho povinností je živit rodinu.

Celé toto povídání bylo doprovázeno promítáním fotografií.

O. Martin Vařeka se znovu chystá do Afghaništanu odcestovat letos v létě a doufá, že se mu opět podaří nasbírat nějakou materiální pomoc, kterou by mohl přivést do této chudé země.

Božena Bílíková

„MORAVSKÉ PAŠIJE“ U NÁS

V neděli 22. března k nám po delší době opět zavítal Vít Marčík, známý herec, či spíše „komediant“ (jak se sám označuje), který u nás už několikrát hrál a který je zárukou dobrého divadla a výborného humoru. Tentokrát přijel s představením na něho nečekaně vážným, s jeho novou hrou Moravské pašije. I když se v ní držel hodně biblického textu, zpracoval si toto téma netradičně, způsobem sobě vlastním (používal např. dřevěné loutky, staré nepotřebné věci a hru světél využil k vytvoření atmosféry...). Myslím, že se hra i přes svou naléhavou vážnost líbila a že nás v mnohém oslovila.

Po představení jsem Vítovi položila několik zvědavých otázek:

Jak jsi přišel na nápad hrát pašije?

Na téma pašijí už myslím hezky dlouho. Ale trvá mi to nějakou dobu, než to ve mně uzraje, než přijdu na to, jak to všechno vyjádřit. Napíšu si nějakou představu scénáře a přitom zároveň přemýšlím i nad scénou a pak postupně vyrábím scénu a měním scénář, až to nakonec dojde k nějaké stálejší podobě. Pak začne dennodenní rutina s učením textu a výrobou kulisy, pak propojení kulisy, loutek a textu. V kulise se podruhé učím text, aby byl v souladu s pohybem na scéně. No, je to asi tak zamotané, jako teď ta má slova.

Je to krásná, na Tebe dost vážná hra, je ti to téma blízké?

Není to poprvé, co hraji vážnější téma, už dříve jsem hrál „Ten, který hledá smrt“, nebo „Jidáše“. Toho jsme, ještě s jedním mým kamarádem, také hráli v postní době. Už několik let hrajeme v adventu Betlémský příběh a já jsem měl chuť hrát v postu o tom, co si myslím, že je pro mne v životě nejpodstatnější - o ukřižování a vzkříšení Ježíše Krista.

Vždycky máš netradiční rekvizity, jak vznikají?

Kulisa? Většinou se skládá z věcí, které už nikdo nechce, které si své odsloužily a které mají pro mne právě proto své zvláštní kouzlo.

Mám rád staré „nepotřebné“ věci. Znovu dostanou svou novou úlohu a zároveň mohou vypovídat o tom, co už zažily... Tak například v Pašijích. Jeden synův kamarád za mnou přišel, jestli nechci stará, rezavá Boží muka, že babička chce, aby je rozřezal do šrotu. Je to náhoda, že se objevila zrovna, když jsem přemýšlel, co bude tvořit základ mé nové kulisy? No a pak už to jde, ani nevím jak. Nápadů je dost, ale je třeba ještě mít ty správné přátele, kteří je pomohou uskutečnit. Kteří ví, jak ten můj výmysl dotáhnout i technicky.

Objevuje se tam příběh chlapce, jde o skutečnou postavu? Kde bereš inspiraci?

Osoby jsou zcela smyšlené a jakákoli podobnost je čistě náhodná.... Tedy pokud nemluvíme o Ježíši a o Jeho příběhu.

Alena Tlachová

Vím, že na mne čekáš
denně znovu
U otcovského domu
S rozepjatou náručí
A pohnut lítostí
Když vracím se
Z každodenních
Marnotratných cest

ASKEZE - Kateřina Lachmanová – Dolní Bojanovice 29. 11. 2008

Přinášíme další část přednášek Kateřiny Lachmanové.

Askeze - pod tímto slovem si představujeme sebezápór, odříkání se něčeho, prostě je to něco, co nám dělá potíže a není nám to sympatické. Bereme to ale tak, že abychom se mohli radovat, musíme se napřed potrápít.

Ježíš nepřišel proto, aby nás trestal. Přišel proto, aby nám pomohl odstranit „zátěže našeho srdce“. Přišel nás osvobodit, abychom mohli žít v radosti a měli život v hojnosti. Aby náš život měl smysl, je potřeba Bohu udělat v našem srdci místo. Ježíše zajímá, jak žijeme a chce náš celý život prožívat s námi. My s Ním ale úplně nepočítáme a nechceme, aby nám do všeho „lezl“ a do všeho „mluvil.“ Chováme se k Němu, jako když k nám přijde někdo na návštěvu a my ho pustíme jen do místnosti, která je uklizena a nestojíme o to, aby šel do kuchyně. Když ale Bůh nemůže být tím, kdo může prožívat s námi všechno, je naše křesťanství o ničem. Nestačí říkat Bohu „Pane, Pane“ a dělat si, co chceme, mít Boha pod kontrolou, tzn. jen tam, kde ho chceme mít.

Doba postní není o tom udělat si ze života trápení a čekat, až to skončí. Co by z toho Bůh měl, kdyby žárlil na naši radost? Jsme stvořeni k Božímu obrazu. Už při křtu byl dán Boží Duch do našeho srdce. A tak jde o to, aby naše srdce bylo plné lásky k obrazu Božímu. Jde o to, aby láska, která v nás je jako pramen, měla kam vyvěrat. O něco podobného jde v askezi. Máme vynášet ty „nánosy“, co máme v srdci, aby pramen Boží lásky mohl vytrysknout. Sochař už v materiálu vnímá postavu, kterou z něho chce vytesat. Jako by chtěl vysvobodit, co už tam je. A my potřebujeme dostat na svobodu ten „Boží obraz“ v nás. To znamená odstranit to, co nám překází v srdci, aby to nádherné, co do nás Bůh vložil, vyšlo na povrch. Není to tak, že čím víc se trápíme, tím je to potom lepší, a proto to tak musíme dělat. Nejde o to vypnout televizi a pak se například hádat. Má smysl ji vypnout tehdy, když se na tom všichni dohodneme a pak tu chvíli, kterou bychom

u ní strávili, prožijeme spolu jako rodina. Nebo tento čas využijeme na něco, co nás těší - třeba přečíst si knížku. Nemá smysl něco rušit, aby zůstalo místo toho prázdno, ale má přijít něco lepšího, kvalitního.

Někdy se snažíme jít směrem, kterým nepotřebujeme. A to je u každého jiné. Když někdo stále pracuje, je potřeba, aby se naučil věnovat čas rodině nebo se naučil odpočívat. Pokud někdo takto hekticky pracuje, je pro něho askezi přibrzdit.

Pro jiného je to hledat více ticha. Létají mu myšlenky, nedokáže druhé vnímat, je plný hluku a má v sobě zmatek. Pak je pro něho dobrou askezi, když se ztiší, buď nad úryvkem Písma, žalmem nebo modlitbou u kříže, aby se stal člověkem, který naslouchat druhým dovede. A opačně, jsou lidé, pro které je dobrá askeze učit se mluvit. Naučit se druhého zeptat, jak se mu daří, nebo říct něco o sobě, třeba co bylo ve škole, v práci. Naučit se s druhými komunikovat a vyjít jim tak „naproti“.

U někoho je to víc šetřit, u jiného naučit se i trochu utratit za sebe a nemít pocit, že je to pro mě škoda, že peníze jsou důležitější než já. Peníze jsou jen prostředek pro to, abychom mohli žít nebo sloužit druhým.

Pro další je to uklízet víc nebo zase míň, aby všichni nebyli na svátky zničení. Pak to vede k hádkám a ne k dobré oslavě svátků.

Pro každého je askeze něco jiného. Je to to, co nás povede k větší svobodě. Jde o to, aby Boží láska měla více místa v našem životě. Pro dobré prožití postní doby je určitě dobré (jak jsme zvyklí) dát si nějaké předsevzetí a opravdu si něco odříct. Zkusme tedy prosit Ježíše a Ducha svatého o to, abychom poznali, co je pro nás dobré.

„Bože, prosím dej prostor Tvé lásce ke mně a ve mně, ať se posunu blíž k Tobě. Ukaž mně, čím jsem zasypal Tvůj pramen lásky ve svém srdci a dej mně odvahu pustit se do odstranění toho, co jej zahlušuje.“

ODPUŠTĚNÍ MĚ OSVOBODILO

O svůj životní příběh se s námi podělil Gaston, jeden z mladých, kteří pobývají v komunitě Jeunesse-Lumiére ve Francii.

Jmenuji se Gaston a pocházím ze Rwandy ve střední Africe. Vyrůstal jsem v katolické rodině, ale můj otec nebyl praktikující věřící, a tak mým štěstím bylo, že mě určitou dobu vychovával můj dědeček, který víru žil.

Ve 12 letech jsem nastoupil na střední školu (ve Rwandě je to jinak než u nás v Čechách) a tam jsem potkal kamarády, kteří velmi ovlivnili můj život. Měli jinou výchovu než já, bylo pro mě hodně těžké s nimi žít, a jak jsem se jim přizpůsobil, tak jsem ztrácel svou víru.

V roce 1994 proběhla v mé zemi, kde žijí dvě etnika – Hutuové a Tutsiové – etnická válka. Příslušníků kmene Hutu bylo víc a tak rozpoutali masakr – genocidu – při níž zemřelo asi 1,5 milionu lidí. Mně bylo tehdy 14 let a toto období bylo pro mne velmi tvrdé. Viděl jsem na vlastní oči, jak zabili mou babičku, tety, sestřičky. Já jsem se velmi bál a chtěl jsem ze země utéct. A to se mně i podařilo. Utekl jsem do Ugandy, kde jsem potkal francouzské vojáky, kteří tam byli vysláni, aby pomáhali právě takovým lidem, jako jsem byl já. Pomohli mně najít zbytek mojí rodiny a také zjistili, že mého otce zastřelili na útěku. Toto všechno mě velmi zranilo a zcela převrátilo můj život.

Začal jsem nenávidět a toužit po pomstě. Víru v Boha jsem ztratil úplně, fetoval jsem, pil a žil jako bezdomovec. To trvalo asi pět let.

Pak jsem potkal sestru z karmelitánského řádu. Dívala se na mne velmi zvláštním pohledem a začala se se mnou bavit. Já jsem o to ale nestál a dělal jsem všechno pro to, abych s ní nemusel mluvit. Neměl jsem rád lidi jako řádové sestry, kněze a ty, kteří souviseli s vírou. Ona ale zůstala a pozvala mne na jídlo. Protože jsem byl hladový, tak jsem s ní šel.

Zůstal jsem v klášteře nakonec dva týdny

a tehdy začala nová etapa mého života. Pokládal jsem jí spoustu otázek, protože jsem měl hodně problémů ve svém srdci, které pramenily z toho, co jsem prožil. Tato řádová sestra mě doporučila jednomu knězi, který mne pak doprovázel delší dobu. Tak moje víra začala znovu růst. Přesto jsem měl v srdci stále nenávist a touhu po pomstě. Tento kněz mně pak poradil, abych požádal ty lidi, kteří zabili mou rodinu, o odpuštění a abych také já odpustil jim. Zavedl mě za nimi – byli v té době ve vězení – pomohl mi tuto situaci prožít. Bylo pro mě velmi těžké odpustit a také je požádat o odpuštění za mou nenávist k nim. Ale abych cestu odpuštění dokončil, tak jsem to s velkým strachem udělal.

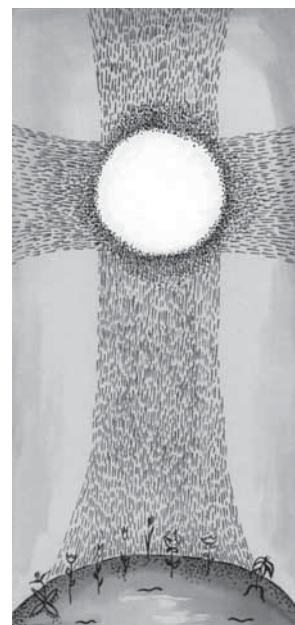
Protože Bůh je veliký, dopadlo to dobře a to zcela změnilo můj život. Zakusil jsem moc odpuštění, Boží milosrdenství a lásku. Našel jsem smysl života a v mém srdci zakořenil pokoj. Mé rány se uzdravovaly a znovu jsem začal mít důvěru a lásku k Bohu. Dokončil jsem studium, vrátil jsem se do církve, abych mohl prohlubovat svoji víru a také se o ni – tento dar z nebe – dělit s ostatními. Začal jsem hledat místo, kde by se má víra formovala a kde bych se naučil svědčit o Bohu a o všem, co jsem zažil. Našel jsem komunitu Jeunesse-Lumiére, kde jsem velmi rád.

Na otázku, jestli se mu nevrací jeho těžké životní situace a s tím také nenávist, Gaston odpověděl:

„Odpuštění, které jsem dal, pochází od Boha, ale neznamená, že bych zapomněl na to, co jsem prožil a jak to bylo těžké. Samozřejmě, že se tyto situace vrací, ale v srdci mám pokoj. Utrpení nezmizelo. Je to jako jizva, která zůstává po zranění, ale už nebolí. Změnil se můj pohled na lidi, kteří mně ublížili. Já teď žiji v pokoji a těmto lidem přeji, aby žili také v takovém míru, jaký prožívám já.“

zapsala Božena Bílíková

NEJLEPŠÍ OBRANNÝ SYSTÉM

Hospodine, ty uslyšíš zrána můj hlas. Ž 5,4

Každý, kdo věří v Pána Ježíše Krista, musí denně bojovat duchovní boj. Proto si nemůžeme dovolit začínat den lhostejně.

V časopise „San Francisco Chronicle“ se objevil článek dopisovatele Herb Caena, kde píše: „V Africe se každé ráno vzbudí gazela s vědomím, že musí běžet rychleji než ten nejrychlejší lev, protože jinak bude mrtvá. Každé ráno se též vzbudí lev. Ten si jasně uvědomuje, že musí doběhnout nejpomalejší gazelu, protože jinak zahyne hladem. Nezáleží na tom, jestli jste gazelou, nebo lvem, ale když vyjde slunce, bude nejlepší, když začnete běžet.“

Charles Spurgeon napsal před mnoha lety: „Když nehledáte Pána Boha, tak Satan vyhledá vás.“ Nemu-

síme čekat na Satanův útok, abychom si uvědomili, jaké obranné prostředky máme po ruce, anebo jakou strategii máme použít k tomu, abychom unikli nepříteli našich duší. Hledejme Boží tvář hned zrána v modlitbě a ve slově Božím, protože „dábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil“ (1 Petr 5,8).

V pátém žalmu čteme, že David přicházel k Hospodinu brzy ráno a žádal jej o ochranu a pomoc. Pro něj to byla každodenní samozřejmost.

Vyкроčme do každé nového dne s vědomím stále a živé Boží přítomnosti. Přípravenost je nejlepší způsob odražení satanova útoku.

Začni každý den oblečením Boží zbroje a plánem pro pochod.

Miroslava Červenková

**VSTAL. SKRÝVÁ SE !
KDE, V KTERÉM MÍSTĚ?
NA CESTĚ SVÉ HO NAJDE JISTĚ
KDO VĚŘÍ V NĚJ.
A NALEZNA, BUDE HO V DUŠI
MÍVAT HOSTEM.
KDE JE TVŮJ ZNIČUJÍCÍ OSTEN,
Ó SMRTI, VČERA VÍTĚZNÁ?**

Pán Ježíš se v Getsemanské zahradě vrhá v těžkém zápasu na zem. Leží na trávě ve vlastní krvi, a přece se z jeho rtů vydrala slova: „Ale ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ (Mt 26,39) Ježíš se cítil tak slabý, že tří ze svých učedníků prosil, aby byli s ním. To nám ukazuje zřetelněji než všechno jiné, že Pán byl člověkem, byl jako my.

V životě bývají nejhorší chvíle, když rozhodující hodina je teprve před námi, když na ni musíme čekat, se když minuty vlečou a člověk cítí v sobě jen chvějící se kolísání. Když se v nitru všechno brání a bojíme se, že budeme pohlceni černou propastí.

Ježíš řekl: „Ať se stane, jak chceš ty.“ V tom byla jeho síla. Potom byl boj rozhodnut. – Kdo se dokáže odevzdat do vůle Boží jako Ježíš, ten dokáže snést každou temnotu. Každou opuštěnost i každou úzkost. Říkat „ano“, být tak srozuměn, tak se oddat temnotě utrpení a umírání, tak důvěřovat Bohu, to se zdá lidsky nemožné.

Pane Ježíši Kriste, kdykoliv na nás dolehne utrpení, dej, ať spěcháme k tobě a prosíme o tvou pomoc. Nauč nás modlit se v utrpení a přijímat vždy svatou vůli tvého nebeského Otce. Shlédni na nás slabé, kteří jenom u tebe chceme hle-

dat útěchu a oporu, neboť poznáváme, že bez tebe nic nezmůžeme. Kromě tebe nemáme nikoho, kdo by nám mohl pomoci.

Legenda vypravuje, že tenkrát, když se Pán ve své opuštěnosti na hoře Olivové krví potil, přiblížil se k němu opuštěný pesik a stulil se k jeho nohám. Nikdo nepolitoval trpícího Spasitele, než toto malé zvíře. – To je jenom legenda, ale nemá to být pouze legenda, nýbrž svatá skutečnost: **budu mít s Kristem soucit a pevně se k němu (ve svém utrpení) přimknu.**

Sv. Basil ve 4. století napsal:

Berme všechno doslova, utrpením napodobujeme Kristovo utrpení, krví uctíváme krev Kristovu, ochotně vystu-

pujme s Kristem na kříž. Jsi-li Šimon z Kyrény, vezmi kříž a jdi za ním. Byl-li jsi jako zločinec spolu s ním ukřižován, jakožto dobrý člověk v něm poznej Boha. Byl-li on také pro tebe a tvůj hřích počítán za jednoho z hříšníků, ty se pro něho staň spravedlivým. Padni na kolena před tím, jenž pro tebe visí na kříži; a jestliže visíš, hledí ze špatnosti něco získat. Smrtí si vykoup spásu. Vejdí s Ježíšem do ráje, abys poznal, co jsi ztratil. Jsi-li Josef z Arimatie, požádej toho, kdo dal Ježíše přibít na kříž, aby ti dal jeho tělo, ať máš smírnou oběť celého světa. Jsi-li Nikodém, ten tajný ctitel Páně, pomaz jej pohřebními mastmi.

Napodobuj Petra a Jana, utíkej s nimi o závod ke hrobu. Přiběhneš-li k cíli jako první, vyhraješ v lásce, nenakláníj se do hrobu jen zvenčí, ale vstup dovnitř!

Dnes si často opakuj a žij toto Boží slovo: „**Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích.**“ (1 Petr 2, 21)

(Z knihy Lectio Divina)

Miroslava Červenková

SVÁTOST POKÁNÍ

Milí přátelé,

v tomto čísle Cesty otevřeme druhou skupinu svátostí a sice „léčebné“ svátosti. Ježíš, lékař těla a duše, ustanovil tyto svátosti, jednu pro zdraví duše (smíření) a druhou pro zdraví těla (pomazání nemocných). Chtěl tak pokračovat ve svém léčitelském a spasitelském díle prostřednictvím církve a udělovat skrze ni Ducha svatého.

Název a dějiny slavení svátosti pokání

Také tato svátost má několik užívaných pojmenování, která nám mohou pomoci v jejím hlubším pochopení:

- svátost obrácení - pomáhá uskutečnit Kristovu výzvu k obrácení
- svátost pokání - posvěcuje osobní i církevní cestu obrácení
- svatá zpověď - podstatným prvkem je sebeobžaloba před služebníkem církve
- svátost odpuštění - Bůh skrze církev rozhřešuje kajícího, odpouští mu a uděluje mu pokoj
- svátost smíření - smíruje hříšníka s Bohem a s bratřími a sestrami

Jak vidíme, každý název nám poodhaluje jiný pohled na jednu a tutéž svátost. V církevní mluvě mají však přednost svátost *pokání* nebo svátost *smíření*. *Pokání* v sobě slučuje prvky obrácení a vyznání, kdežto *smíření* připomíná odpuštění a plný návrat k životu milosti ve společenství církve.

Nutnost smíření s Bohem je zřejmá již ve Starém zákoně, zvláště v období proroků, kteří naléhavě vyzývají k pokání a obrácení zpět k Hospodinu. V Kristu však dochází Otčovo milosrdné dílo (usmíření s lidstvem) konkrétní podoby, a to v Ježíšově smrti za naše hříchy a samozřejmě v triumfálním zmrtvýchvstání.

Ježíš po svém zmrtvýchvstání dává skrze Ducha svatého svým učedníkům moc odpouštět hříchy nebo je zadržet (Jan 20,19-23). A samozřejmě církev je povolána, aby toto usmíření zprostředkovala (křtem ve jménu Ježíše jsou odpuštěny hříchy – srv. Sk 2,38). Členové církve jsou však vystaveni pokušením a často upadají ve své ubohosti do hříchu. Křest v nás tedy neodstraní křehkost a slabost naší přirozenosti ani sklon ke hříchu. S pomocí Kristovy milosti přijímané ve svátosti smíření však máme statečně bojovat proti silám zla a snažit se o vnitřní obrácení a osobní svatost, ke které nás Ježíš povolal.

V prvotní církvi bylo pokání veřejné (vyznání biskupovi bylo soukromé) a mohlo trvat i několik let. Kajícího byl vyloučen z eucharistického společenství („communia“) - tedy exkomunikován. Obvykle pak o Velikonocích (na Zelený čtvrtek) dochází ke smíření s Bohem a s církví. Je nutné říci, že takto náročné pokání se týkalo zvláště těžkých provinění: vraždy, cizoložství a odpadu od víry!

V době těžkých pronásledování jsou patrné dvě linie:

- *velmi přísná* - pokání jen jednou v životě, aby se zabránilo, že někdo klesne znovu
- *shovívavá* - jestliže má být Eucharistie posílou, pak nemůžeme trvale bránit k jejímu přístupu

Praxe jediného pokání byla uplatňována asi do 7. st., ale jen s velkými obtížemi. Nesla s sebou totiž vážné důsledky: vyloučení z veřejných úřadů nebo zákaz manželského styku.

Změnu přinesly až tzv. Iroskotské misie. V mnišských komunitách se ujala praxe vyznání hříchů duchovnímu otci. A jelikož tyto misie prováděli misionáři - mniši, snažili se uplatňovat tuto praxi také na svých misijních cestách. Tak

dochází ke změně: pokání (ani vyznání) už není veřejné, ale přísně soukromé (tak, jak známe svátost smíření i my). Ale kromě přednosti jsou patrné i slabiny tohoto způsobu: zpověď a vyznání se stávají hlavními úkony na úkor zadostiučinění (pokání), z něhož se stává více formalita (odříkání jistých modliteb). Ztrácí se také vztah kajčnicka a společenství – vše je „vyřízeno“ mezi kajčnickem a zpovědníkem.

Druhý vatikánský koncil se snaží o obnovu vnímání, že je to hlavně Otec a jeho milosrdenství, který nám skrze svého Syna dává své odpuštění a naplňuje nás pokojem (Duchem svatým). Tím se staví proti takovému vnímání sv. smíření, které někdy tuto svátost pojímá zjednodušeně řečeno jako „nápojový automat“ - vhodím minci a dostanu, co potřebuji („vhodím“ vyznání několika hříchů a pár modliteb a dostanu odpuštění...). Toto je velmi častý pohled na sv. smíření u lidí nevěřících, ale leckdy bohužel i u křesťanů.

Co je nutné ke svátosti smíření

a) vzbudit lítost – bolest duše a odsouzení spáchaného hříchu spolu s předsevzetím v budoucnu již nehřešit. Jestliže se hovoří o „**dokonalé lítosti**“, pak je hlavním motivem láska k Bohu. Může prominout „všední“ hříchy, a dokonce i smrtelné, pokud jsou spojena s pevným rozhodnutím přistoupit ke svátosti smíření, jakmile to bude možné.

U „**nedokonalé lítosti**“ je motivem úvaha, jak je ošklivý hřích nebo bázeň z věčného zavržení. Sama o sobě k odpuštění těžkých hříchů nevede, ale připravuje k jejich odpuštění ve svátosti smíření.

b) vyznání hříchů – z lítosti nad hříchy pramení touha po jejich odevzdání, tedy novému otevření se Bohu a církvi. Podle Božího slova má člověk zpytovat své svědomí, pohlédnout bez zastírání na své hříchy, uznat svou zodpovědnost za ně a připravit se na ústní vyznání Bohu skrze služebníka církve.

c) zadostiučinění – jedná se o polepšení života a náhradu způsobených škod. Kajčnick

se má snažit obnovit plně duchovní zdraví. Je nutné druh a dosah zadostiučinění odměřovat podle jednotlivého kajčnicka a podle závažnosti spáchaných hříchů. Může to být modlitba, almužna nebo skutek milosrdenství.

d) rozhřešení – skrze toto znamení uděluje Bůh odpuštění hříšníkovi, který dal najevo ve zpovědi své obrácení.

Matérii této svátosti je vyznání hříchů. Formou pak slova rozhřešení:

Bůh, Otce veškerého milosrdenství, smrti a vzkříšením svého Syna smířil se sebou celý svět a na odpuštění hříchů dal svého svatého Ducha. Ať ti skrze tuto službu církve odpustí hříchy a naplní tě pokojem. Uděluji ti rozhřešení ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Hřích – zásadní pojem

Kdyby nebylo hříchu, nebylo by potřeba této svátosti! Poklad víry však uchováváme v nádobě hliněné a jak již bylo výše řečeno, nejsme uchráněni poklesků. Hříchem chápe církve vzepření se Bohu: člověk si na místo Boha dosazuje stvořenou věc – jako Izraelité na poušti zlaté tele.

V církevní terminologii se rozlišují hříchy na lehké a těžké (toto rozdělení je spíše pro nás lidi, protože Boha – Lásku uráží každý hřích!).

těžký (smrtelný) hřích – skutek vykonaný vědomě, dobrovolně a v závažné věci

lehký hřích – skutek, který nespňuje alespoň jednu podmínku (hlavně v závažné věci)

V poslední době zaznamenávám matení pojmů hlavně v médiích: hlavní hříchy (oněch 7 známých) se pletou se smrtelnými. Hlavními (nejsou nutně hned těžkými) jsou proto, že „otevírají“ cestu ostatním hříchům, které už mohou být a také bývají těžkými. Například opilství může být spojeno s hříchy v oblasti 6. a 5. příkázání.

Celá problematika je samozřejmě mnohem složitější a vydala by na celý článek, proto

dnes jen zkratkovitě. Pro větší vzhled doporučuji Katechismus katolické církve (paragrafy 1854 -1862) .

Podmínky udělování

Udělovatel: Řádným **celebrantem** je biskup nebo kněz, který obdržel od biskupa tzv. fakultu – pověření k udělování této svátosti. Tedy novokněz ještě není z titulu kněžského svěcení oprávněn udělovat svátost smíření.

Kdo může přijímat: Všichni pokřtění, kteří jsou obtíženi hříchy (lehkými a hlavně těžkými). Je paradoxem, že je to jediná svátost, u níž

se milost posvěčující nevyžaduje, ale získává – poté, co ji člověk ztratí!

Jak často přistupovat: Církevní příkázání zní: „alespoň jednou ročně“. Kdo chce ale žít plnohodnotný život víry, tak si svůj rytmus jistě najde – většinou se doporučuje zhruba jednou za měsíc či dva. Má to i psychologické výhody – člověk si těch hříchů i víc pamatuje:-)

*čerpáno z knihy P. Giglioni:
Svátosti Krista a církve*

Petr Martínek

CO VÁS ZAJÍMÁ

Otázka: Proč kněz při mši svaté – po přinesení obětních darů na oltář – nalévá do kalicha s vínem trochu vody?

Tento drobný, ale významný liturgický úkon má několik zdůvodnění. Prvním je snaha připodobnit (alespoň v některých krocích) mši svatou průběhu skutečné Poslední večeře. Bylo židovským (a zřejmě i římským) zvykem před požíváním ředit víno vodou (mnozí tento zvyk jistě znáte i z dnešní Itálie nebo Francie). Ředění vína vodou nám má tedy připomenout tuto skutečnost.

Tento úkon má ale samozřejmě i podstatně hlubší – duchovní – význam. A o ten jde především. Kněz se při vlévání vody potichu modlí: „**Jako se tato voda spojuje s vínem, tak ať jsme spojeni s božstvím věčného Slova, které se spojuje s naším lidstvím.**“ Voda tedy symbolizuje Kristovo lidství, víno jeho božství, smíchání obou látek dává najevo, že v Ježíši se božství s lidstvím spojilo definitivně a neoddělitelně. To je úplný základ křesťanské víry a hlavní důvod naší spásy.

Citovaná modlitba pronášená při tomto vlévání vody nám též připomíná, že i my máme stále více žít tak, aby „voda“ našeho všedního života byla

stále více smíchána s „vínem“ Ježíšovy blízkosti, přátelství a jeho pozeňání. O to jistě můžeme alespoň někdy při prožívání tohoto mešního úkonu v duchu poprosit.

o. Petr

Kdo miluje, tomu není těžké
vyznat se v turistických značkách
mapy křížových cest,
po nichž jdou všichni,
kdož chtějí dojít až k němu.
Řekl jim - každému zvlášť -
Pojď
a nedal víc a nedal méně
než kříž.
Jejich naděje ale viděla
na jeho rubu nebe.
Proto jim nevádí teď,
že to vypadá jako ztracený život.

*(část z křížové cesty - V. zastavení
F. M. Davidka, z r. 1963)*

SESTRA ŠTĚPÁNKA JARMILA TOMAJEROVÁ

V dnešním díle pokračujeme v představení řeholních sester, které pocházejí z naší farnosti. Tentokrát jsme pár zvědavých otázek položili sestře Štěpánce, kterou známe pod civilním jménem Jarmila Tomajerová.

Jaká byla Vaše cesta k povolání?

Myšlenka na vstup do kláštera se poprvé objevila v 16-ti letech. V tu dobu taky odcházela Františka Řezáčová, moje spolužačka, na Velehrad, do Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje. Spojovala jsem její odchod s tím, co jsem v sobě vnímala. A časem vše skutečně odeznělo. Ve 30-ti letech jsem vnímala toto „pozvání“ s novou intenzitou.

Měla jste náhradní řešení, kdyby tehdejší doba neumožňovala přijetí do řádu?

Do Kongregace Milosrdných sester Sv. Kříže jsem vstoupila v r. 1983, tedy v době, kdy přijímání dorostu bylo zakázáno. Byla to moje odpověď na znovu opakující se „pozvání“ a nezabývala jsem se tím, co to obnáší. V té době jsem pracovala v Praze na ARO (anesteziologicko-resuscitační oddělení) jako zdravotní sestra. Zde jsem žila své zasvěcení. Tady jsem také nejintenzivněji prožívala Boží blízkost, jakési potvrzení, že Bůh je a ví o mně. Důkazy Jeho lásky byly téměř hmatatelné a pro mne nepřehlédnutelné. V r. 1989 jsem oblékla řeholní šat.

Proč jste si vybrala právě tuto kongregaci?

„Nevolíme sami druh a způsob setkání s Kristem. On sám přichází k nám a vezme si nás.“ (Albert Peyriguere). Slova Foucauldova následovníka kladu jako odpověď na vaši otázku. Když jsem poprvé přijela do Choryně u Valašského Meziříčí do společenství sester, věděla

jsem, že sem patřím. Má ústa se „otevřela“ a srdce zajásalo. K tomuto silnému niternému okamžiku jsem se znovu vracela, když jsem před věčnými sliby pochybovala o správné volbě svého povolání.

Jaká je Vaše služba?

Moje služba je „barevná“. Od srpna 2007 pracuji ve farnosti na sedlčansku (30 km od Příbrami) jako pastorační asistentka. Především jde o spolupráci s kněžími (jsou 2) a to s sebou nese různé drobné služby, které se musí udělat a vyžadují svůj čas. Taky pracuji s matrikami, učím náboženství a navštěvuji domov důchodců.

Co Vám přináší radost a kde čerpáte posilu?

Všechno, co dělám, dělám ráda, tedy i to, co bych si sama nevybrala.

Kde jinde hledat posilu než u pramene? Jasně to vyjádřil papež Benedikt XVI. ve své encyklice: „Má-li se člověk stát pramenem, musí se sám stále znovu napájet z onoho prvného a původního zdroje, jímž je Ježíš Kristus, z jehož probodeného srdce prýští Boží láska.“ Niterný kontakt s Bohem je v našem každodenním životě neodmyslitelný. Bez Něj nemůžeme nic. A co nemáme sami, nemůžeme dávat. Ale velkou posilou je pro mě rovněž spolupráce s kněžími a s lidmi, které mi Pán dal. Je to vzácný, ale i křehký dar, za nějž denně Bohu děkuji i prosím.

Sr. Štěpánka Tomajerová

PROČ JE DOSPÍVÁNÍ SPOJENO S TOLIKA PROBLÉMY?

UVEDENÍ DO PROBLEMATIKY

Proměny nálad a chování, děsivé módní kreace, úplná uzavřenost či nepřátelství vůči rodičům, suverenita na všech frontách... Dospívající trápili pubertou své okolí odjakživa, ale doba se mění čím dál rychleji a ani toto rodičovské martyrium nezůstalo stranou.

K běžným starostem přibyl zcela nový problém, tzv. SRCH-D čili syndrom rizikového chování v dospívání. Nejen ve vyspělých státech mládež podléhá tak nebezpečným trendům, že je to přímo ohrožuje na životě, případně vede k trvalým zdravotním následkům. Syndrom se vyznačuje třemi novými rysy:

>> **Závislost** - začíná to cigaretami a alkoholem a nezdědka končí tvrdými drogami. Nejruznější návykové látky se už staly spíše normou než něčím výjimečným. Navíc se na ně váže kriminalita.

>> **Psychosociální poruchy** - zahrnují agresivitu vůči druhým i sobě (sebepoškozování), rostou počet sebevražd, vandalství, šikana, rasismus či trápení zvířat. Objevuje se stále více případů bulimie a anorexie.

>> **Nevhodné sexuální chování** - mimo jiné vede k předčasným a nechtěným těhotenstvím či naopak k neplodnosti a k závažným zdravotním následkům.

Ve hře jsou i pohlavně přenosné choroby, opět stoupá počet nakažených AIDS a žlutenkami typu B a C. Všechna tři rizika jdou hlavně na vrub zběsilému životnímu tempu. Dospívající se jen stěží zařazují do pro ně chaotického světa, a proto řeší situace, kterým nerozumí, zkratovým jednáním.

Puberta v jedenácti

Ano, právě v tomto dříve dětském věku dnes přichází zlom, kdy přestávají být děti na svých rodičích myšlenkově závislé a odtrhávají se od nich. Puberta prostě začíná dřív. A rodiče, aby byli „in“, svým nezletilým ratolestem více než dříve povolují pít alkoholu, ponocování a přespávání u kamarádů. Kluci začínají kouřit a experimentovat s alkoholem, holčičky se líčí a škemrají, ať jim máma přebarví vlasy. Kolem 70 procent rodičů přiznává, že potomkům dopřává více svobod, než měli sami.

Holky to mají horší

Rychlejší dospívání je patrné

obzvláště na děvčatech, které se po desátém roce začínají měnit v dívky. A každá desátá vykazuje hyperaktivní chování. Což je další problém. Mladé hyperaktivní dívky jsou mnohem náchylnější ke kuřáctví, vybírají si psychicky narušené partnery a mívají horší prospěch ve škole. Navíc také samy uvádějí, že v dospělosti mají sklony k agresivitě. A co se s tím dá dělat? Nic moc. Taková „tvrdá“ puberta je zkrátka jednou z daní dnešní době stejně jako např. civilizační choroby. Rodič musí být ostrážiti a snažit se udržet s dospívajícím alespoň nějaké „spojení“, aby měl představu, jak dítka tráví volný čas a s kým se stýká. A nastanou-li vážné problémy, nemá se stydět obrátit na odborníky – blízkého kněze či dětského psychologa. Skutečně to není hanba.

Pro rodiče je dobré vědět, co jejich dítka cítí. Stejně tak je dobré, aby dospívající věděli, že stejné problémy jako oni měli a bude mít většina mladých lidí.

A jak se na dospívání dívá jedna z nácitiletých?

„Dospívání je obdobím pohybu: všechno se mění. Jak vzhled, tak i tvé pocity, vztahy

a i vlastní tělo;-). Ty a tví kamarádi už nejste děti, očekává se od vás, že dokážete pochopit všechno, co se na světě děje a dokážete to rozumně vyřešit... Všichni od vás vyžadují abyste pořád byli nejlepší, mluvili stručně a jasně a viděli věci „jako dospělí“. Jako by to bylo tak snadné! A proto se chvíli snažíte vypadat tak, jak vás chtějí mít ostatní. Ale protože vám to nesedí, všechno vzdáte a ptáte se sami sebe: Jak mám stavět mrakodrap, když by se mi nepodařilo postavit ani malý domek? A objeví se problémy...

Doma jako by všichni nastoupili na válečnou stezku. Z toho, co děláš, není rodičům nic vhod, a tobě není vhod zas nic z toho, co ti říkají. Nudí tě radami, které jakoby pocházely z doby kamenné? No, určitě to nemyslí zle, ale jde prostě jen o to, že oni byli vychováni v jiné době než jsme my,

a proto se určitě na mnoha věcích neshodnete, ale to je úplně normální;-) Chtěl/a bys někam jít, něco udělat, ale oni ti to překazí, protože se musíš věnovat učení, uklidit pokoj, pohlídat mladšího sourozence nebo navštívit babičku. Nemají to však takhle všichni... Některé děti mají povinnosti miň, ale určitě to na dobré výchově moc nepřidá, právě naopak;-) Ale přece se máte doma rádi a jeden bez druhého byste nemohli být... Přemýšlejte, když to mezi vámi začne jiskřit a zdá se ti, že bude další problém, vzpomeň si na to nejdůležitější: **s rodiči tě poji cit, máte se přece vzájemně rádi, tak proč si ubližovat tím, že se budete hádat a vytvářet konflikty. Stojí ti to za to?**

*Hana Maděryčová
(čerpáno z internetu)*

DĚKUJI TI, BOŽE

*Moje matka mi říká:
Ty jsi moc malý.*

*Učitel si myslí:
Ty těžko chápeš.*

*Farář mi nadává:
Ty jsi zkažený.*

*Kamarádi se mi smějí:
Tys prohrál.*

*Poradce pro povolání ví:
Ty se nehodíš.*

*Mistr prohlašuje:
Ti druzí jsou lepší.*

*Četař huláká:
Ty nemáš správný postoj.*

*Bůh říká:
Ty jsi můj milovaný syn.*

Děkuji ti, Bože!

BIBLICKÁ SOUTĚŽ

V letošním roce proběhl již XVI. ročník této soutěže pro základní a střední školy. Ze školního kola do okresního postoupili z naší školy tyto žáci:

- za I. kategorií – Kristýna Kaňová 4.A
- za II. kategorií – Michal Zámečník 7.A
- za III. kategorií – Jan Netopilík 8.B

Tři nejlepší soutěžící z každé kategorie okresního kola postupují do kola ústředního (celostátního). Zde poměřil své vědomosti 18.2.2009 Michal Zámečník, a že si vedl velmi dobře, svědčí jeho umístění na 4. místě z 27 soutěžících, kteří přijeli tentokrát do Strážnice z 11 okresů. Všem soutěžícím gratulujeme a přejeme, ať se pro ně Bible stane průvodcem jejich života.

Marie Dvořáková

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

FARNÍ RADA SE SEŠLA DNE 18. BŘEZNA 2009

Byly projednány a vyhodnoceny následující body:

- Byla jmenována ekonomická rada farnosti ve složení: Marie Dvořáková, Michal Šimek, Marie Šťastná a Josef Bohůn.
- V neděli 27.9.2009 bude v Brně na letišti v 10.00 hod. sloužena mše svatá papežem Benediktem, který bude v ČR na oficiální návštěvě. V brněnské diecézi z tohoto důvodu nebude nikde kromě zmiňované bohoslužby sloužena mše svatá. Farníci, kteří se z vážných důvodů nemohou mše sv. v Brně osobně zúčastnit, mohou mši sv. sledovat v televizním přenosu.
- Byla projednána žádost o Čermáka, který prosí o finanční podporu z důvodu hospodaření s finančním provizoriem. Tomuto účelu bude vyhrazena dobrovolná velikonoční sbírka.
- Z avizovaných akcí probíhá postupné vybavování pracovny na faře, která bude nyní sloužit jako místnost k setkávání a přípravám.
- Byly vyhodnoceny finanční nabídky několika společností ohledně výměny oken na faře.

- Děkanát pořídil devitimístné auto OPEL VIVARO, které bude v děkanátu využíváno při farních akcích – např. ministrantský výlet, návštěva Roháčů, aj.
- Ve dnech 24. 4. - 2. 5. 2009 se uskuteční zájezd mladých do komunity Jeunnese-Lumiére ve Francii.
- Na kněžském hrobě byla položena žulová deska na překrytí hrobu.

Plánované akce:

- 17.4. – ukončení kurzu charizmatické obnovy 7.6. – 1. sv. přijímání
- 14.6. – Boží Tělo
- 21.6. – slavnost Božského srdce
- 27.6. – 28.6. – Farní den
- 16.7. – 19.7. – poutní zájezd na Ukrajinu, účast na Pouti národů
- 25.7. – pouť rodin na svatý Hostýn
- 27.9. – mše svatá s papežem, Brno

Hana Maděryčová

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

V tomto čísle Cesty vám chceme postupně představit jednotlivé kategorie knih ve Farní knihovně. Od tohoto čísla budou představované knihy označené zkratkou, podle které poznáte, do které kategorie patří.

Dnes vám představíme po jedné knize z oddílu **biblistiky a církevních dějin**.

- B **BIBLISTIKA** – vše, co se týká Bible: biblické slovníky, komentáře a rozborů atd.
- CD **CÍRKEVNÍ DĚJINY** – dějiny církve od počátku křesťanství do dnešní doby
- D **DĚJINY** – přehled světových dějin
- DŽ **DUCHOVNÍ ŽIVOT** – knihy s duchovním zaměřením, úvahy o životě ve víře
- DP **DUCHOVNÍ PRAKTICKÝ ŽIVOT** – povzbuzení a příklady, uvedení do života

DK **DĚTSKÁ LITERATURA KŘESŤANSKÁ** – knihy a pohádky s duchovním zaměřením

E **ENCYKLIKY** (dokumenty) – encykliky církevních představitelů

EN **ENCYKLOPEDIE** – naučný slovník; zpracování oborů vědy, techniky a kultury,

F **FILOZOFIE** – úvahy o problémech světa, bytí, poznání a člověku.

H **HISTORIE** – významné události, politika,

HT **HISTORIE: TOTALITA** – vše o totalitním režimu, událostech a životě lidí.

CH **CHRISTOLOGIE** – knihy o Ježíši Kristu

K **KATECHISMUS** – výklad křesťanské víry; poučení o mravním životě a modlitbě.

KB **KŘESŤANSKÁ BELETRIE** (a PRÓZA) - knihy s duchovním obsahem

KT **KULTURA** – kulturní památky; stavby, události

M **PANNA MARIA** – život Panny Marie

MD **MLÁDEŽ; DĚTI** – dobrodružné i zábavné knihy pro chlapce i děvčata

MO **MODLITBA** - modlitby a knihy o modlitbě

N **NÁBOŽENSTVÍ** – světová náboženství

O **OSOBNOSTI CÍRKVE** – církevní osobnosti: život a dílo

OS **OSOBNOSTI SVĚTA** – významní lidé; život a dílo

P **PRÓZA** (a BELETRIE) ČESKÁ – díla českých spisovatelů

PS **PRÓZA** (a BELETRIE) SVĚTOVÁ – díla světových spisovatelů

PO **POHÁDKY** - pohádky pro děti od tří let

Ř **ŘEHOLNÍ ŽIVOT** – řeholní řády, kněžství a řeholní život

S **SVATÍ** – knihy o svatých, životopisy a jejich díla

T **TEOLOGIE** – bohosloví; nauka o Bohu

U **ÚVAHY** – příběhy k povzbuzení i k zamyšlení

V **VÝCHOVA - VZDĚLÁNÍ** – výchovné a poučné knihy

VM **VÝCHOVA - VZDĚLÁNÍ MLÁDEŽ** – poučné knihy pro mládež, rady do života

VS **VZDĚLÁNÍ SENIOŘI** – knihy pro povzbuzení a rady pro starší generaci

VT **VĚDA - TECHNIKA**

Z **ZEMĚPIS** – zeměpisné knihy

ZD **ZDRAVÍ** – knihy týkající se zdravého způsobu života

ZR **RŮZNÉ** – POEZIE, SPORT; AUDIOKAZETY, VIDEOKAZETY,

Miroslava Červenková

Giorgio Evini, Pier Giorgio Cabra: Lectio Divina 3 – doba postní a velikonoční triduum

Karmelitánské nakl., 399 stran (B)

Knihy z řady Lectio Divina chtějí napomoci prožívání víry na základě textů pro jednotlivé dny roku – v tomto případě se jedná o dobu postní a velikonoční triduum. Může být přínosem pro všechny, kdo hledají soustavné vedení pro duchovní četbu Bible.

ÚRYVEK:

Evangelium: Lukáš 22,14-23,56

Lukáš nám ve svých pašijích představuje Ježíše jako toho, kdo sám na sobě uskutečňuje to, čemu učil. Ježíš se nám při poslední večeři zcela daroval pod způsobou chleba a vína a význam této skutečnosti konkrétně objasnil na příkladu té nejnižší služby (22,26-28). Když pak předpovídal Petrovo zapření, hned se za něj modlí, aby jeho víra překonala všechny zkoušky a on mohl, až se vzpamatuje, utvrzovat ve víře své bratry. Svě utrpení Ježíš prožívá jako eschatologický zápas proti satanovi (22,53), který se vrací v určený čas (4,13). Ježíš upozorňuje své učedníky, že i oni budou vtaženi do tohoto souboje a že z něho budou moci vyjít vítězně buď tím, že s Ježíšem vytrvají ve zkouškách (22,28-30), nebo prostřednictvím lítosti (22,61n), která zprostředkovává odpuštění hříchů. Ježíšovou zbraní je intenzivní a nesnadná modlitba, prožitá na kolenou a v naprosté odevzdanosti do Otcovy vůle. Ježíš je hodnověrný svědek (martyr). Proto s rozhodností vystupuje před veleradou a pokorně snáší urážky, bití i rostoucí vlnu nenávisť. Ježíš je milosrdný přímluvce za své nepřátele a Spasitel, který už od této chvíle uvádí do Božího království všechny, kdo v něj důvěřují (23, 42n).

Meditatio:

Obnovme své předsevzetí, že budeme s čistotou a prostou vírou následovat Ježíše. Dva úryvky evangelia před nás staví naprosto

protikladné situace. Zástup nejprve s nadšením následuje Ježíše, aby jej za několik dní přepadlo zklamání, lhostejnost a strach, protože se změnila situace. Nejdřív lidé radostně jákali: „Hosana!“, ale ve chvíli utrpení se jen zdálky dívají, mlčí a vzdávají se možnosti zasáhnout a někteří dokonce křičí: „Ukřižuj ho!“ Pokud jsme i my pro svou slabost někdy pozorovali Pána zdálky, místo abychom jej odvážně následovali na jeho křížové cestě, vzbudme aspoň nyní ve svém srdci touhu po vnitřní obnově a poprosme jej o milost, abychom skrze hluboké spojení s ním mohli prožívat jeho utrpení. I když na svém těle nenosíme viditelné známky tohoto spojení s Kristem, kéž nás jeho láska uschopní v tichosti přijímat každé pokoření a s mírností čelit všem životním zkouškám.

A.Dué, Juan Maria Laboa: Obrazový atlas křesťanství

Nakl. Portál, 322 stran (CD)

Narozením Ježíše Krista započala nová etapa historie lidstva – křesťanství. Dějiny křesťanství jsou zároveň dějinami naší západní kultury. Obrazový atlas dějin křesťanství umožňuje čtenáři přehlednou a informativně bohatou formou zasvěcený pohled na vývoj křesťanské kultury od jejich počátků až do dnešní doby.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Eduard Petiška: Příběhy starého Izraele
Nakladatelství Martin, 133 stran (DK)

Vyprávění o stvoření světa, o Adamovi a Evě, Kainu a Ábelovi, o potopě světa, malém Davidovi a obru Goliášovi, o králi Šalomounovi...

V jednoduchém podání jsou zde zachyceny jednotlivé biblické příběhy.

Miroslava Červenková

Setkání na téma Rozvod a život v církvi

Biskupství brněnské pořádá **16.5. od 9.00 do 13.00 hodin** „Setkání pro rozvedené“. Setkání proběhne v prostorách biskupství (Petrov 2) a v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně na Petrově.

Program:

Zahájení a úvod s modlitbou

Mons. Mgr. Jiří Mikulášek, generální vikář brněnské diecéze

„Rozvod a život rozvedených v církvi“

PhDr. Josef Zeman, CSc. - psycholog, vedoucí MRP Bethesda

„Rozvod a neplatnost manželství – pohled civilního a církevního práva“

JUDr. Zdeněk Kapitán, Ph.D. - prokurátor Diecézního církevního soudu v Brně, Právnická fakulta MU

„Pastorace rozvedených v církvi“

R.D. ThLic. Mgr. Petr Šíkula – administrátor římskokatolické farnosti u katedrály sv. Petra a Pavla v Brně,

Mše svatá v katedrále sv. Petra a Pavla - slouží generální vikář Mons. Mgr. Jiří Mikulášek

Možnost individuálních rozhovorů s přítomnými kněžími R.D. ThLic. Petr Šíkula, R.D. Mgr. Pavel Hověz

Kontakt: Centrum pro rodinu a sociální péči, Josefská 1, 602 00 Brno

Marcela Ondrůjová, tel.: 542 217 464, 731 402 731, e-mail: marcela.ondrjova@centrum.cz

Předávání víry v rodině - Centrum pro rodinu a sociální péči připravuje kurz pro manželské páry v termínech: 20. 4., 27. 4., 4. 5. a 11. 5.

Čtyři na sebe navazující tematicky zaměřená setkání, jejichž cílem je uvažovat o základních křesťanských hodnotách ve spojení s jednotlivými lidskými dovednostmi, potřebnými pro

pravdivé svědectví víry a jejich významu v každodenních situacích. CRSP Brno, Josefská 1.

Přihlášky na tel. 542 217 464 nebo na e-mail: bohumila.hudcova@centrum.cz

Centrum pro rodinu na Josefské 1 v Brně pořádá další **kurzy práce s počítačem a digitálním fotoaparátem**. Kurzy jsou určeny pro všechny **seniory (55+)**, kteří se chtějí naučit pracovat s počítačem a internetem. Informace a přihlášky na recepci CRSP Brno, Josefská 1.

PC kurz základní - zahajujeme 6.dubna (po+stř 9-17 hod.), celkem 10 lekcí.

PC kurz pro pokročilé - zahajujeme 7.dubna (út 9-11, 14-16 hod.), celkem 5 lekcí.

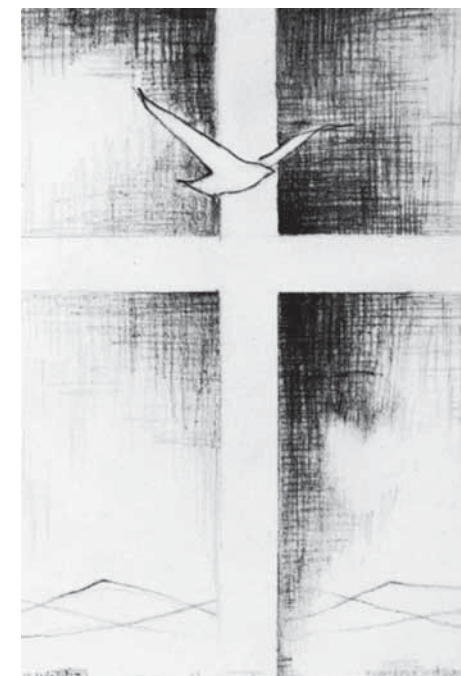
Centrum pro rodinu a sociální péči si dovoluje pozvat **osamělé rodiče** a jejich ratolesti na víkendový, rekreačně-vzdělávací pobyt. Víkend plný her, vycházek, ale i zajímavých přednášek se uskuteční v termínu od čtvrtka 7.5. do neděle 10.5.2009 v rekreačním středisku Drak v Křižanově. Odjezd je plánován na čtvrtek v 16 hodin, příjezd pak na neděli v 15 hodin. Veškeré bližší informace vám s radostí poskytne Marcela Ondrůjová, tel. 542 217 464, 731 402 731, email: marcela.ondrjova@centrum.cz.

Rádi byste se svou rodinou strávili **dovolenou** v příjemné společnosti jiných rodin? **Klub přátel** rodiny opět připravil nabídku letních rekreačních pobytů pro rodiny s mnoha zajímavými programy pro rodiče i děti. Svou dovolenou můžete strávit v tuzemských střediscích nebo v Itálii. Máte-li zájem o letní rodinnou dovolenou, veškeré informace Vám ráda podá Petra Štefková, tel. 542 217 464, 731 402 731, e-mail petra.stefka@centrum.cz.

Slavíme Velikonoce, vítězství Ježíše Krista nad smrtí, nad hříchem, radujeme se, že toto všechno on vybojoval pro nás. Je to základní, podstatná radost našeho života, která nám pomáhá vybojovat naše vlastní zápasy a překonávat všechno to, co nám přináší náš vlastní život. Vědomí toho, že Ježíš, Boží Syn, žije a je mi blízko, je zdrojem trvalého pokoje pro můj život....Tak takhle nějak jsem se chystala promluvit se svou dobrou kamarádkou, která je sice pokřtěná, ale vyrůstala bez víry a teď hledá a myslím, že touží uvěřit v Boží existenci.

Ale když jsem s ní naposled mluvila, po tváři jí tekly slzy. Přišla podruhé o miminko, o které velice stojí, následná operace se moc nepodařila, takže je to dál s dětmi nejisté. Taky víc než rok hledá práci a jejich jediný syn byl v poslední době pořád dokola nemocný. Když bylo před ní něco těžkého, vždycky mě prosila, modli se za mě nebo za miminko. A já se modlila, ale nedopadlo to dobře. Přiznám se, že jsem to Pánu i zazlivala, že nezasáhl, vždyť by pak bylo o tolik snazší uvěřit. Příští týden ke kamarádce pojedou, navštívit ji, je po tom všem hodně unavená. A říkám si, co bych jí asi měla říct. Nevím, jestli opravdu mohu mluvit o radostném velikonočním poselství. Víím ale, na koho se obrátit, kdo mi může dát správná slova – ano, je to Duch svatý, ten dává slova útěchy, slova naděje a pokoje, která povedou k důvěře v Boha, i když je to teď tak těžké.

Brzy budeme slavit letnice. Můžeme znovu žasnout, jak obrovská změna nastala v životech těch, kteří byli ve večeřadle a očekávali příchod Ducha svatého. Jak se z ustrašených apoštolů stali odvážní hlasatelé víry, plní moci. A můžeme víc než žasnout, můžeme prosit, ať máme i my podíl na této proměně. Připojuju mou oblíbenou modlitbu k Duchu svatému:

Přijď Duchu svatý a naplň mě.
Potřebuji tvou sílu pro svůj život.
Prosím přijď a naplň mě svými dary – darem moudrosti a rozumnosti, darem rady a síly, darem poznání a bázně před Hospodinem, ale zejména darem lásky.
Potřebuji tyto dary, abych mohl žít jako křesťan.
Děkuji ti, že mě uzdravuješ a léčíš moje rány.
Děkuji ti za tvé přebývání ve mně.
Děkuji ti, že ses mi stal přítelem, učitelem, rádcem.
Amen.

Alena Tlachová

Královna květin

Tři sourozenci, dva bratři a nejmladší sestřička, bydleli se svými rodiči na kraji lesa. Jednou v lese našli tři malinkaté květinčky. Takové zvláštní, jaké nikdy předtím neviděli. Zalíbily se jim natolik, že si je vzali s sebou a zasadili je do záhonu na zahrádce před domem. Od toho dne každý z nich opatroval jednu květinu. Zaléval ji, okopával, zkrátka chránil ji jako poklad. Ale co je to za květiny, nevěděli. Až jednoho dne zabloudil do jejich lesa známý profesor botaniky z hlavního města a cesta ho zavedla právě k jejich domku. I když byl profesor velmi unavený, okamžitě si všiml tří malých květin na záhonu a nadšeně zvolal: „Ó, to je neuvěřitelné.“ Děti se k němu hned seběhly – chtěly totiž chránit svoje květiny. On jim ale začal nadšeně vysvětlovat:

„To je nejzácnější rostlina na naší planetě. Je to hotová královna květin. Pokud se správně opatruje, dorůstá do velikosti několika metrů a má úžasně nádherné květy všech barev. „Chtěly byste, aby z těchto malinkých rostlinek vyrostly ty nádherné květy?“

„Ano, ano, chceme!“ volaly děti jako o závod.

Profesor zvažněl: „Ve vašich podmínkách ale tak krásná květina vyrůst nemůže. U vás je příliš chladno, máte málo slunce a půda - ta má málo potřebných výživných látek. Zkrátka aby květina dosáhla své krásy, musela by být dlouhou dobu ošetřována ve skleníku.“

„Ve skleníku?“ zklamaně vydechly děti. Ale my tu žádný takový skleník nemáme.“

„Ovšem,“ pokýval hlavou profesor, „takový skleník máme u nás ve městě. Bylo by třeba přesadit květinu k nám.“

Tu oba bratři vykřikli: „Ne! Moje květina se nikam přesazovat nebude!“

Profesor vážně pokýval hlavou a řekl: „Ano, je to vaše květina a bez vašeho souhlasu vám ji nemůže nikdo vzít. Ale pokud se nepřesadí

do skleníku, zůstane malou, drobnou a nejspíš zanedlouho zahyne.

Děti mlčky přemýšlely. Mají svěřit tomu neznámému člověku svou květinu? Bratři se i přesto rozhodli, že své květiny nedají. Sestřička se dlouho dívala na svou květinu. Pak rychle vzala lopatku, vyrypla ji i s kusem hlíny a podala ji profesorovi. Přitom se mu upřeně dívala do očí. On se na ni usmál a řekl: „Až z ní vyroste královna květin, pozvu tě do hlavního města. A když budeš chtít, odvezeš si ji domů. Neboj se, já na tebe nezapomenu.“

Když profesor odešel, začali se bratři své sestře posmívat: „Ty hloupá! Měla jsi krásnou květinu a teď nemáš nic.“

Uběhlo několik let...

Chlapečkům jejich rostlinky dávno uhynuly. Starší ji nechránil před mrazem, mladší ji v letních vedrech zapomněl zalít. Jen v srdci jejich sestry hořel malý plámeček naděje, i když i ji už napadlo, že čeká zbytečně. Přesto ale nepřestávala věřit, že jednou uvidí svou květinu tak krásnou, jak profesor slíbil. Před bratry však o této naději raději mlčela. Věděla, že by ji nepochopili ..... A pak - přišel dopis...!

MÉ DÍTĚ, TVÁ KVĚTINA ROZKVELA. ČEKÁM NA TEBE NA NÁDRAŽÍ HLAVNÍHO MĚSTA V NEDĚLI ODPOLEDNE. TVŮJ PROFESOR

A dále byla přiložena jízdenka do hlavního města a barevná fotografie nádherné květiny.

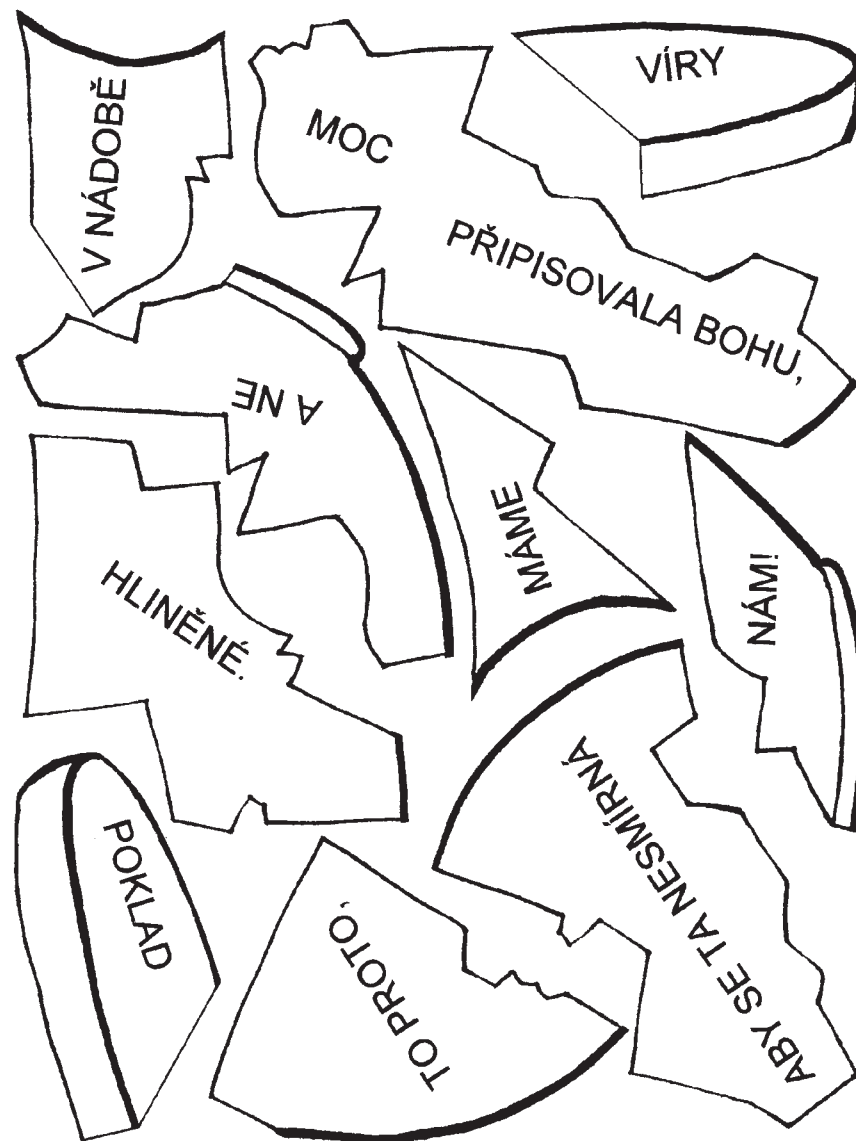
Ahoj kluci a děvčata!

Příběh ukazuje, že pokud chceme něčeho dosáhnout, musíme pro to něco udělat. Věnovat tomu určitý čas, námahu nebo se dokonce něčeho vzdát, tak jako holčička květiny v našem příběhu. A právě o Velikonocích si připomínáme Ježíšovu lásku k nám. Tak nás miloval, že za nás dal svůj život, aby každého z nás vykoupil z hříchu a ze smrti. Abychom všichni byli Božími dětmi.

Božena Bílíková

APOŠTOL PAVEL O VÍŘE

Chceš vědět, co píše svatý Pavel o víře? Poskládej úločky do obrazce a přečteš si Pavlova slova z 2. listu Korintánům (2 Kor 4,7)

Z FARNÍ MATRIKY - ROK 2008

KŘTEM SE STALI BOŽÍMI DĚTMI:

Sophie Altwicker, Barbora Blahová, Eliška Čapková, Monika Marie Červenková, Viktorie Klubusová, Karolína Anna Kukulová, Nela Agáta Makuderová, Mia Ludmila Pacigovičová, Sára Račická, Šárka Marie Salajková, Adéla Veronika Stárková, Barbora Vaculíková, Renata Žáková.

Jan Bohun, Jonáš Fatěna, Šimon Petr Frolec, Marek Herka, Michal Ištváněk, Petr Ištváněk, Vít Kašík, Daniel František Koliba, David Komosný, Dominik Konečný, Jakub Kovářik, Adam Petrjánoš, František Rygar, David Sklenský, Jáchym Šottl, Jiří Tlach, Jakub Petr Trešek, Kaden Petr Hromek-Vaitla, Kody Václav Hromek-Vaitla, Kryštof Vala, Tomáš Vala, Adam Zelinka, Tomáš Zelinka.

Josefov: Lukáš Konečný, Petr Pospíšil, Adam Zhřival.

LÁSKU A VĚRNOST SI PŘED BOHEM SLÍBILI:

Cyril Bartoš & Anežka Vaculíková, Marian Bohun & Zdeňka Nováková, Tomáš Budín & Jana Bílková, Jakub Esterka & Michaela Pospíšilová, Petr Herka & Eva Bábíková, Václav Hnízda & Michaela Barbara Benk, Tomáš Ilčík & Anna Řezáčová, Ondřej Kaňa & Kateřina Tomáštková, František Kramář & Ivana Vaculíková, Tomáš Müller & Simona Herková, Pavel Najvárek & Sandra Reichmannová, Pavel Pech & Bohumila Bravencová, Petr Polášek & Kristina Škrobáková, René Christopher Riml & Miroslava Bílková, Jaroslav Straka & Petra Hubáčková, Miroslav Sůkop & Blanka Bílková, Miroslav Vlašic & Lenka Kučerová, Milan Zelinka & Petra Řezáčová.

NÁ VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI

Ludmila Bravencová (1930), Anna Červenková (1921), Květoslava Herková (1927), Klementina Jurkovičová (1925), Cecilie Komosná (1912), Josefa Košutková (1927), Josefa Křížová (1918), Božena Kůrečková (1933), Anna Lekavá (1921), Růžena Ličeníková (1931), Cecilie Mrkvová (1928), Františka Řezáčová (1931), Marie Salajková (1937), Anna Sládková (1924), Františka Veselá (1924).

Vojtěch Blaha (1927), Josef Jůva (1945), Václav Mrkva (1929), František Pospíšil (1943), Josef Pospíšil (1922), Vojtěch Pospíšil (1942), Jaroslav Račický (1944), Ludvík Robek (1934), Jan Salajka (1949), Jan Švehla (1931), Vladimír Zhřival (1944).

Josefov:

Marie Buchtová (1926), Františka Imrichová (1935), Eva Nová (1943), Milada Kobédová (1953)

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice